

Emigracija- prapultis ar išsigelbėjimas?

„...Tegul meilė Lietuvos
Dega mūsų širdyse...“
V. kudirka

Ar vis dar dega Vinco Kudirkos minėta meilė tėvynei lietuvių širdyje? O gal neseniai papūtęs vakarietiškas vėjelis „sėkmingai“ užgesino ilgus metus brandintą, uoliai saugotą jausmą? Pažvelgus į šiandieninę šalies situaciją, į Lietuvą it skęstantį laivą paliekančius tautiečius, imi desperatiškai ieškoti atsakymo į klausimus: kas atsitiko, ar emigracija iš tiesų žada prapultį tėvynei ir čia likusiems žmonėms?

Masinė lietuvių emigracija jau tapo viena aktualiausių, neklysiu sakydama, skaudžiausių problemų mūsų visuomenėje. Statistikos departamento pateikti duomenys apie tautiečių, išvykusių gyventi į užsienį, skaičių ima gąsdinti ne tik mūsų valdžią, bet ir daugelį žmonių. Daugiau nei pusė milijono Lietuvos piliečių laisva valia paliko gimtąją šalį ir vietas po saule ieško svetur. Įdomu tai, jog net Antrojo pasaulinio karo metu šalis prarado mažiau žmonių nei paskelbus Nepriklausomybę. Mokytoja sakė, jog dėl tokių sparčių emigracijos tempų ir mažėjančio gimstamumo mūsų valstybė po daugelio metų gali išnykti iš pasaulio žemėlapiu. Negi Lietuva taps dar viena prarastąją Atlantida, būsimoms kartoms girdėta tik iš senolių pasakojimų ar istorijos vadovėlių?... Taip, tokios mintys gąsdina... Tik radę tinkamą problemos sprendimą, galėsime išvengti liūdnos ateities.

Baimę kelia ne tik emigrantų skaičius, bet ir paties proceso daromas neigiamas poveikis esamai Lietuvos padėčiai. Pasak statistikos, svetimtaučio dalį užsienyje daugiausia renkasi jauni lietuviai: 2006 metais penktadalį emigrantų sudarė 25- 29 metų žmonės, 15 procentų išvykusiųjų buvo 20- 24 metų, 12 procentų- 30- 34 metų amžiaus. Taip pat kiekvienais metais didėja studentų, besirenkančių užsienio universitetus, skaičius. Ar tik ne Lietuvą paliekanti jaunoji karta (svarbiausia darbo jėga) lemia tautos senėjimo procesą, ekonominį šalies nuosmukį? Beje, turbūt daugeliui teko girdėti sąvoką „protų nutekėjimas“. Ja būtų galima apibūdinti esamą Lietuvos situaciją: vis daugėja išsilavinusių emigrantų (kas penktas iš šalies išvykęs lietuvis buvo baigęs aukštąją ar aukštesniąją mokyklą). Jau trūksta aukštos kvalifikacijos specialistų: mokytojų, gydytojų, darbininkų... Kas bus toliau? Ar pasiryš jaunimas likti gimtinėje ir atstatyti silpnus šalies pamatus? Belieka laukti ir tikėtis... Deja, jau šiandien šalis skina karčius emigracijos vaisius.

Turbūt dar viena (ne ką mažesnė) problema iškilo šalies pirminei prigimtinei bendruomenei- šeimai. Emigracijos procesas spėjo pažeisti ir šią šalies gyvybinę ląstelę: vis daugiau vaikų lieka gyventi be tėvų (statistiniais duomenimis, Lietuvoje gyvena apie 30000 tokių vaikų). Pasekmės liūdnos: nepilnamečiai patiria emocinių traumų, intelektinės raidos sutrikimų, jiems užkraunama suaugusio žmogaus sprendimų ir elgesio atsakomybė. Taip pat dažnai girdime apie pakitusį artimiausių žmonių bendravimą: po kiek laiko grįžusi motina neberanda bendros kalbos su savo vaiku, jie nesupranta vienas kito. Taip pat kyla ir sutuoktinių tarpusavio santykių problemų: daugiau nei dešimtadalį sutuoktinių jau po metų išbandymo atstumu galvoja apie skyrybas. Taigi it kortų namelis po truputį ima byrėti ilgai puoselėtas tvirtos šeimos modelis.

Emigracija- didžiulė prapultis mūsų tautai. Trūkinėja žmonių ryšiai, menksta kultūra, silpnėja ekonomika, trūksta gerų specialistų. Kiek menininkų, rašytojų palieka Lietuvą! Ir šiandien prisimename poeto J. Aisčio žodžius apie vieną kraujo lašą, galėjusį išgelbėti Tėvynę. Akivaizdu, išvykimas iš savojo krašto ne tik neišsprendžia visų žmogų kamavusių problemų, bet jas dar pagilina. Ne veltui žymus antikos poetas Horacijus sakė: „Galima pabėgti nuo tėvynės, bet negalima pabėgti nuo savęs“.